

Vi har skarpt fokus på pædagogik

UNDERSVNING

HANNE LETH ANDERSEN OG PER HOLTEN-ANDERSEN, REKTOR, RUC, OG REKTOR, CBS

»KAN VORES undervisere undervise?«, lyder det lidt polemiske spørgsmål fra formanden for Kvalitetsudvalget, Jørgen Søndergaard, i Politiken 29.1.

Jørgen Søndergaard skriver blandt andet, at adgangsbilletten til at undervise på et universitet ikke indeholder krav om undervisningskompetencer. Jørgen Søndergaard mener også, at det pædagogiske og didaktiske fokus er »tilfældigt, spredt og sparsomt«. Men vi beskæftiger os faktisk målrettet med pædagogik og didaktik på universiteterne.

Lige fra ansættelsesprocessen er der markant fokus på undervisning såvel som på forskning. Alle universiteter stiller krav til, at alle ansøgere skal levere en såkaldt undervisningsportfolio, når de søger en stilling som videnskabeligt personale.

Det kan blandt andet indeholde eksempler på undervisningsmateriale eller undervisningsevalueringer. Det kan også være dokumentation for pædagogisk opkvalificering eller en anden særlig indsats for at udvikle sig som underviser. Undervisningsportfolio er en god og praktisk måde at skabe et overblik på – både for et universitet, der skal sikre, at den bedste ansøger får stillingen, og for underviseren selv, fordi det kan være med til at synliggøre eventuelle mangler, der skal gøres noget ved.

Der er også flere universiteter, der supplerer ansættelsesprocessen med brug af prøveforelæsnings. Det giver ansættelsesudvalget en meget direkte mulighed for at vurdere ansøgerens formidlingskompetencer oven i den skriftlige undervisningsportfolio.

Også i løbet af undervisernes ansættelse på universitetet er der gode muligheder for at udvikle og opgradere deres didaktiske kompetencer. På alle danske universiteter findes der centre eller institutter, der arbejder med metoder til bedre undervisning, og som også selv forsker i temaet, og der iværksættes specifikke projekter over en bred faglig/didaktisk front.

Ved ansættelse på adjunkt-niveau er det desuden et krav, at underviserne skal gennemføre et treårigt adjunkt-pædagogikum, som i høj grad har fokus på pædagogisk opkvalificering, så vores adjunker får en solid undervisningsteoretisk ballast, inden de kan blive lektorer.

Der udbydes ligeledes på alle universiteter kurser for lektorer og professorer, ligesom der de senere år med succes har været arbejdet med studielederdannelse med fokus på pædagogisk ledelse af forskningsbaserede uddannelser.

Der er selvfølgelig også den mere kontante side af sagen, hvor det videnskabelige personale i forbindelse med deres årlige lønsamtaler kan blive økonomisk belønnet for deres undervisning. Det kan igen være gode kursevalueringer, men det kan også være, når en medarbejder har gjort en særlig indsats, når det gælder om at udvikle og afprøve alternative undervisnings- eller prøveformer.

Her har stort set alle universiteterne en lønpolitik, der sikrer, at god undervisning bliver belønnet kontant. Løntillæg og vederlag er meget konkrete, strategiske værktøjer, som vi fra ledelsesniveau bruger til at udvikle og prioritere en solid undervisningskultur på universiteterne.

Der bliver således allerede gjort meget for at synliggøre og belønne den gode undervisning på universiteterne, men samtidig anerkender vi, at der kan gøres endnu mere for at fremme en kultur, hvor undervisning bliver lige så væsentlig, som forskning er, for den enkelte karriere.

De danske universiteter leverer forskning på højeste internationale niveau samtidig med det store fokus på undervisning. I et internationalt perspektiv er det i den grad afgørende for den enkelte studerende, at deres eksamensbevis er udstedt på et universitet med højt forskningsniveau.

Dertil kommer den direkte kvalitetstilførsel til undervisningen, det giver, at personen foran tavlen eller i vejledningslokalet faktisk kender det videnskabelige fagområde helt ind til benet, fordi han selv til dagligt forsker i området. Derfor mener vi, at det er forkert at se forskningskvalitet som ubetydelig for undervisningskvaliteten.

Når Danmark skal klare sig godt i et globalt verdenskløber, er det vigtigt for både studerende, forskere og fremtidige arbejdsgivere, at undervisningen og forskningen hver for sig og tilsammen er af tilstrækkelig kvalitet.

Det kræver de rigtige rammer med en fleksibilitet til at indrette undervisningssituationen og undervisningens varetægelse til det konkrete fagområde. Løsningen bør derfor ikke være at etablere et firkantet og nationalt orienteret meriteringsystem for undervisning. Det kræver i stedet en ledelsesindsats for at vende kulturen, fremme og konsolidere forskernes omfavelse af undervisning – og det er vi godt i gang med.

For at sikre det vigtige videre arbejde med kvaliteten af undervisningen har rektorerne for de otte universiteter netop nedsat et uddannelsespolitisk udvalg, Rektorkollegiets Udvalg for Uddannelsespolitik. Her er vores opgave at komme med kvalificerede indspil til uddannelsesdebatten.

Samarbejde

Dansk Folkeparti vil stadig ikke i regering. Tegning: Roald Ald

Unge har en blå drøm om frihed

SIGNATUR
KAREN DICH

Ungdommen er borgerlig, fordi venstrefløjen har svigtet sin fortælling.

I sidste uge blev der holdt skolevalg for 75.000 elever i 8. og 9. klasse på 800 skoler. Valgetalte sit tydelige sprog: Danmarks ungdom er borgerlig.

Af de 179 mandater fik blå blok 104, mens de røde måtte tage til takke med 75. Venstre løb med hele 27,4 procent af stemmerne, mens Liberal Alliance fik 11 procent og kunne bryste sig af en opbakning, der var næsten lige så stor som den, SF (7,7) og Enhedslisten (6) kunne mønstre tilsammen.

Tendensen begrænser sig ikke til folkeskolens trygge skolegård. Venstre Ungdom kan i dag prale af at være landets største ungdomsparti, en ære, der i mange år tilhørte SFU og DSU.

Københavns Universitet har for nylig fået en ny studenterforening – Borgerlige

Studende – der tilbyder de studerende en alternativ stemme i den uddannelsesdebat, de mener, er stærkt venstreorienteret.

Tidligere hed det sig, at ungdommen stemte til venstre med hjertet, mens hjernen trak krydset mod højre, når alderen begyndte at trykke. Sådan er det ikke længere.

Nu til dags foretrækker ungdommen partifarver, der matcher deres øjenfarve. Den blå ungdom er lige så idealistisk, som den røde var engang.

Med mine 25 somre tør jeg vove den påstand, at det ikke skyldes større indsigt. Samtidig bør det tjene som et wake-up-call for en venstrefløj, der heller ikke kan påstå at have fat i de ældre vælgere.

SKOLEVALGET ER bygget op om en lang række af mærkesager. Det sikrer en kort og præcis kommunikation, og gør det lidt enklere for eleverne at få overblik over partierne.

For ligesom blandt de voksne vælgere er det de færreste, der læser parti-programmerne fra ende til anden. Det er nemmere at forholde sig til enkle udmeldinger, man kan være enig eller uenig i.

På skolevalg.dk kunne de tilmeldte elever rangere deres mærkesager. Det er der kommet en top-10 ud af.

Øverst på hitlisten er bedre og billigere offentlig transport, aktiv dødshjælp, hår-

“**Liberalisme er nemt at forstå for en teenager, der smækker med døren med et »du må ikke komme ind på mit værelse«**”

dere straffe for personskadelig kriminalitet, tillad alle hunderacer, bekæmp farligt børnearbejde, afskaffelse af topskatten, lavere moms på økologiske fødevarer, niveauopdeling i folkeskolen, fri hash og kampen mod social dumping.

Mindest tre af punkterne er klare mærkesager for venstrefløjen. En del er tværpolitiske. Men når retten til at holde den hund, man vil, og ryge de planter, man vil, er blandt de højest prioriterede emner, er friheden i højsædet. De unge vil helst have lov at bestemme selv.

POLITIK ER SVÆRT. Kædeansvar, fordelingspolitik og EU er kedeligt. Liberalisme er nemt at forstå for en teenager, der smækker med døren med et »du må ikke komme ind på mit værelse«.

Derinde gælder kun ens egne regler. Der er ingen overformynderi; ingen forældre eller myndigheder, der vil bestemme. Det, de unge ønsker sig, er kort og godt frihed.

'Generation mig, mig, mig' er de blevet kaldt, 'curlingbørn' og 'X-factor-generationen'. Ungdommen har en kraftig tro på sig selv og deres egen formåen. Hele livet har de lært, at de kan gøre alt, hvad de drømmer om, og blive til alt, hvad de vil.

Den eneste, der skal til for at nå mine mål, er evner og hårdt arbejde. Man må tage ansvar for sig selv, men kun for sig selv. Fællesskabet har tabt til den person-

lige frihed, når vi alle skal forfølge vores drømme, koste, hvad det koste vil – og når vi kun har os selv at betrykke, hvis vi ikke når dem.

VENSTREFLØJEN HAR glemt sin historiefortælling. Vi har glemt at lære de unge om det forpligtende fællesskab. Vi har glemt at fortælle, at skat ikke bare er en byrde, vi pålægger hårdtarbejdende dansker af ren og skær misundelse, men at skatten kan være med til at finansiere en billigere offentlig transport eller en sænket moms på økologiske fødevarer.

Vi har glemt at fortælle, at gratis uddannelse slet ikke er gratis, men betalt af skatteyderne. Men allervigtigst har vi har glemt at minde de unge om, hvorfor de kan gøre alt, hvad de drømmer om: At verdens højeste sociale mobilitet er en konsekvens af velfærdsstaten og fri uddannelse til alle.

Den nordiske velfærdsstat fremhæves ofte ude i den store verden. Netop fordi velfærdsstaten giver frihed. Frihed til at blive det, man drømmer om, uanset størrelsen på ens forældres pengepung eller hvor meget hjælp til SRP'en, man kan få hjemmefra.

Frihed er bestemt ikke et ideal, der er forbeholdt højrefløjen. Tværtimod. Sidst jeg tjekkede, gik Enhedslisten også ind for fri hash.

karen.dich@pol.dk

Samtalecirkus spænder ben for de ledige

De ledige skal ikke tale med flere jobkonsulenter i kommunerne, hvis de skal i arbejde. De skal ud og tale med virksomhederne.

BESKÆFTIGELSE

FINN R. LARSEN, FORMAND FOR AKADEMIKERNE

I DISSE uger tikker der besked ind til alle ledige i landet om, at de nu skal til langt flere tvungne samtaler i deres kommunale jobcenter end tidligere. Det er konsekvenserne af regeringens stort anlagte beskæftigelsesreform, som er trådt i kraft 1.1. i år. I stedet for at have skabt et hjælp-

middel til at få flere i arbejde får vi i stedet et samtalecirkus.

Det er ikke i orden. Som ledig kommer man ikke hurtigere i job ved at gøre sine hoser grønne over for en jobkonsulent. Her er det mulighederne for at vise sit værd over for arbejdsgiverne, der tæller.

Jobbene hænger ikke på træerne i virksomhederne. Slet ikke dem til nyuddannede akademikere. De har behov for at komme ud og i dialog med virksomhederne og høre, hvad der skal til for, at man som akademiker kan blive interessant som ny medarbejder. Så kan det til gengæld også lade sig gøre at skabe job.

Kommunerne spiller en vigtig rolle i dette arbejde. Men det kræver, at de får mulighed for at investere fuldt ud i at styrke kontakten og samarbejdet med virksomhederne. Beskæftigelsesrefor-

“**De ledige og virksomhederne har brug for hjælp til at finde hinanden**”

men betyder, at kommunerne hvert år skal holde 400.000 ekstra samtaler med de ledige. Det er tid, der kan bruges langt bedre ude hos virksomheder.

Det viser erfaringerne fra netværks-samarbejdet Akademikerkampagnen, som i disse år løser opgaven med at få flere i job med succes. Gennem en direkte kontakt til virksomheder over hele landet er det lykkedes at åbne 1.000 nye jobs til ledige akademikere.

Styrken i Akademikerkampagnens arbejde er et fokus på virksomhederne og et fokus på at skabe nye mødepladser for de ledige og virksomhederne.

De ledige og virksomhederne har brug for hjælp til at finde hinanden. Mange mindre virksomheder har ikke tradition for at tænke akademikere ind i udviklingen. De skal have inspiration til, hvordan

man bedst skaber innovation og udvikling gennem højtuddannet arbejdskraft.

Andre gange skal virksomhederne møde de ledige til et konkret og ufornemt møde. For virksomhedslederne giver det stor værdi at kunne tale konkret om de udfordringer og arbejdsopgaver, de står med. Det giver samtidig de ledige mulighed for at nytænke deres kompetencer i forhold til virksomhedernes virkelighed – og dermed bedre mulighed for, at de to parter mødes om et job.

Lige nu er vi en situation, hvor alt for mange nyuddannede akademikere kæmper for at komme ind på arbejdsmarkedet. Samtidig er der flere tusind mindre virksomheder rundt om i landet, der kan få stor gavn af at ansætte en akademiker. Det er ude i virksomhederne, at jobbene skabes.